

Sygn. akt I C 738/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Grzybowska

Protokolant: Magdalena Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.**

przeciwko **U. M.**

o zapłatę 1.832,85 zł

I. zasądza od pozwanej **U. M.** na rzecz strony powodowej (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.** kwotę 576,61 zł (słownie: pięćset siedemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 510,61 zł od dnia 20 listopada 2013 roku do dnia 7 listopada 2014r.;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej koszty procesu w kwocie 13,86 zł;

IV. zasądzoną w pkt. I i III należność rozkłada na miesięczne raty po 300 zł każda, poczynając od 1 grudnia 2014r. płatne z góry do 20-go dnia każdego kolejnego miesiąca aż do całkowitej spłaty z odsetkami ustawowymi na wypadek zwłoki, przy czym niezapłacenie dwóch kolejnych rat w terminie spowoduje natychmiastową wymagalność całej niespłaconej kwoty;

V. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 738/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 20 listopada 2013 roku drogą elektroniczną strona powodowa (...) Sp z o.o. siedziba w S. domagała się zasądzenia od pozwanej U. M. kwoty 1 832,85 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu . W uzasadnieniu żądania podała, że wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 10 stycznia 2013 roku za pośrednictwem upoważnionego agenta , co pozwana potwierdziła własnoręcznym podpisem. Na mocy tej umowy powód przelał na rachunek pozwanej kwotę 900 zł, a pozwana miała ją spłacić w 12 ratach miesięcznych , począwszy od dnia 10 lutego 2013 roku .Wobec naruszenia warunków umowy pożyczka została wypowiedziana w dniu 21 października 2013 roku ze skutkiem na dzień 18.11.2013 a całkowita kwota do spłaty wyniosła 2 088 zł. Kwota należna powodowi stanowiąca całkowity koszt pożyczki składała się :

- z kwoty przekazanej pozwanej powiększonej o oprocentowanie 1 106,99 zł

- z opłaty administracyjnej 45,00 zł

- ze składki zabezpieczenia związanej z udzieleniem pożyczki 936,01 zł.

Pomimo upływu wynikającego z umowy terminu spłaty pozwana spłaciła powodowi jedynie część pożyczki, która została zaksięgowana odpowiednio na : wezwania do zapłaty 64,00 zł, część odsetek 1,73 zł oraz należności głównej w kwocie 455,27 zł..

Zadłużenie pozwanej na dzień wniesienia pozwu wynosiło 1 832,85 zł, na które składa się :

- kwota (...),75 z. pozostała do zapłaty część kwoty pożyczki wraz z opłatami związanymi z udzieleniem pożyczki na którą składają się: kwota udzielonej pożyczki z oprocentowaniem 1 015,34, opłata administracyjna 45,00 zł, składka zabezpieczenia, w wysokości 566,41 zł

- kwota 145,00 zł tytułem kosztów pism i upomnień (z dnia 21.05. 2013r, 03.06. 2013r, 14.06.2013 r.)

- skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego liczone do dnia 1.05.2013r, tj. od dnia następnego po dacie wymagalności niespłaconego zobowiązania, a mianowicie pierwszej niespłaconej raty i każdej następnej w odstępach miesięcznych, do dnia poprzedzającego złożenie pozwu tj. Do 19.11.2013 r. w kwocie 61,10 zł

- odsetek od odsetek wg stawki odsetek ustawowych.

Pozwana uznała powództwo ale nie w całości, nie potrafiła dokładnie jednakże sprecyzować swojego stanowiska do jakiej kwoty , nie kwestionowała faktu zawarcia umowy, jej treści ani wynikającego z niej zadłużenia , wniosła jednak o rozłożenie należności na raty po 30 zł miesięcznie z uwagi na trudną sytuacją rodzinną i materialną, albowiem jest wdową , ma rentę po mężu po 820 zł miesięcznie, przeciwko niej toczy się już egzekucja komornicza ,albowiem zaciągnęła kredyt dla członka rodziny , który go nie spłacał , w którym to kredycie rata miesięczna wynosiła 800 zł, a pozostała jeszcze jej do spłaty kwota to 80 000 zł.

Sąd zważył.

Przepis art. 213 § 2 k.p.c. stanowi, że sąd jest związany uznaniem powództwa ,chyba ,że uznanie powództwa jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W ocenie Sadu uznanie pozwu było dopuszczalne w świetle cyt. przepisu art. 213 § 2 k. p. c jedynie częściowo.

W ocenie sądu, przewidziane przez powoda w umowie opłaty za wysłanie pism i upomnień tj., 15 zł za 1 SMS, 50 zł za I pismo 50 zł i 80 zł za drugie pismo są stanowczo za wysokie i nie odzwierciedlają kosztów sporządzenia i wystosowania tychże pism i upomnień , a takie powszechne praktyki stosowane przez „parabanki” wielokrotnie zostały uznane jako sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumentów , m.in. praktyki stosowane przez stronę powodową, o czym mowa m.in. w raporcie UOKiK z czerwca 2013 roku zamieszczonym na stronie internetowej (...) i K i wielokrotnie zostały wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez U. O. K. i. K., i jakkolwiek nie wywołują one bezpośrednio skutku do stron przedmiotowej umowy , to jednak należało je uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego .

Dlatego też z kwoty żądanej w pozwie z tytułu opłat 145 zł sąd uwzględnił tylko : 1 zł za SMS i po 10 zł za każde pismo, które to kwoty i tak przekraczają koszt SMS -a i opłaty pocztowej , samo zaś sporządzenie szablonowego pisma nie powinno być większym obciążeniem, a tym bardziej stanowić dodatkowego źródła wzbogacenia powoda, łącznie zatem - w ocenie sądu - zasadna jest z tego tytułu co najwyżej kwota 21 zł.

Jeśli zatem pozwana spłaciła część pożyczki, która została zaksięgowana odpowiednio na : wezwania do zapłaty 65,00 zł, część odsetek 1,73 zł oraz należności głównej w kwocie 455,27 zł., to oznacza, że pozwana wpłaciła łącznie 522 zł. Sąd przyjął, że z kwoty wpłaconej przez pozwaną zamiast zaliczenia 65 zł tytułem opłat za upomnienia i monity należało uwzględnić tylko 11 zł (1 zł za SMS i 10 zł za pierwsze pismo. Jeśli więc strona pozwana zaliczyła 455,27 na należność

główną, to różnicę z tytułu opłat (54 zł) sąd dodatkowo zaliczył na należność główną, co oznacza, że łącznie pozwana spłaciła z kwoty udzielonej jej pożyczki należność główną 455,27 zł + 54 zł = **509,27 zł** .

Do spłaty pozostał zatem kapitał 390,73 zł (900 ,00 zł =- 509,27 zł) . Umowa przewidywała odsetki umowne w wysokości 20 % w stosunku rocznym , a odsetki w tej wysokości od kwoty 390.73 zł za okres od 10 stycznia 2013 roku do dnia 20.11.2014 (wniesie pozwu) , tj. za 314 dni wyniosły 67,23 zł. Z uwagi na to, że od 7 marca 2013 roku 20 % odsetki umowne okazały się wyższe niż odsetki maksymalne , albowiem odsetki maksymalne (4-krotne lombardowe NBP) od 7 marca 2013 do 08 maja 2013 r. wynosiły 19%, od 9 maja do 05 czerwca 2013 roku – 18 % , od 06.06.2013 r. do 03.07.2013 roku – 17 % a od 04 lipca 2013 roku do 19 .11.2014 roku 16 % to należało je uwzględnić do wysokości odsetek maksymalnych (art. 359§ 2² k.c.) , a zatem do łącznej kwoty 59,94 zł. W tej samej wysokości wyniosły zarazem odsetki karne za opóźnienie, w wysokości odsetek maksymalnych, czyli także 59,94 zł. Łącznie zatem należność powoda to niespłacony kapitał 390,73 zł+ skapitalizowane odsetki umowne 59,94 + skapitalizowane odsetki umowne karne 59,94 + opłaty za monity 21 zł) co daje łącznie 531,61 zł. Taką też kwotę sąd uznał za uzasadnioną.

Pozwana wniosła o rozłożenie na raty zasądzonej należności . Stojąc na stanowisku, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w przepisie art. 320 k.p.c. Sąd rozłożył pozwanej zasądzoną należność na miesięczne raty po 30 zł każda , chroniąc jednocześnie interes powoda w ten sposób, że zastrzegł, że niespłacenie 2 kolejnych rat w terminie spowodowuje natychmiastową wymagalność całej niespłaconej kwoty.

Uwzględniając wniosek pozwanej o rozłożenie na raty sąd przyjął, że odsetki ustawowe od kwoty 510,61 zł należało zasądzić od dnia 20 listopada 2013 roku (od wniesienia pozwu) do dnia 7 listopada 2014 4 roku(dzień wyrokowania) . W tym zakresie Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 r. Sąd Najwyższy III CZP 126/2006 OSNC 2007/10/147, Biul.SN 2006/12/9 ,że „Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. ma ten skutek - wskazany w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70 (OSNCP 1971, nr 4, poz. 61) - że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat” .

Dlatego też na podstawie art. art. 720§ 1 k.c. w związku z art. 481§ 1 i 2 k. p. c i 482 § 1 k.c. orzeczono jak w pkt.I sentencji wyroku, a na podstawie przepisu art. 320 § 1 k.p, c. jak. w pkt.IV sentencji wyroku a dalej idące powództwo z przyczyn wskazanych wyżej oddalono.

Zważywszy, że strona powodowa poniosła koszty procesu w kwocie 47,78 zł (opłata sądowa 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa i 0,78 zł prowizja bankowa) , a wygrała proces w 29 % , to na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. orzeczono jak w pkt.III sentencji wyroku.

Z uwagi na uznanie powództwa, na podstawie przepisu art. 333 § 1 pkt.2 k. p. c nadano wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności .